PIKKULOTTA

Joulun — meidän kaikkien rakastaman joulun — odotus täyttää mielet. Te, rakkaat pikkulotat, laskette kai jo niiden päivien lukua, jotka on vielä kestettävä ennenkuin joulupukki kolkuttaa ovillemme.

Toivon sydämestäni, että te kaikki saisitte kodeissanne viettää rauhan juhlaa. Jumala antakoon joulun siunauksen teille, kodeillenne ja niille rakkaillenne, jotka isänmaan vartijoina valvovat.

Teidän
FANNI LUUKKONEN

Jouluilomme

Joulu on taasen ovella, valon ja ilon juhla, rauhan ja hyvän tahdon suuri juhla. Se tuo meille tullessaan sanoman Jumalan rakkaudesta ja hänen käsittämättömästä pelastus neuvostaan. Meille kaikille sanotaan taasen näinä päivinä sanat: »Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra».

Vähän on iloa elämässä, mutta paljon suruja. Lapsuuden ja nuoruuden aika on varsinaisesti ilon aika, mutta vanhuuden päivinä alkaa ilo sammua ihmislapsen elämästä. Ja sekin ilo, jota lapsi ja nuori saa osakseen, on pientä iloa, hetkellistä ja haihtuvaa. Sitä vaanii aina tuho, jonka tauti, kuolema tai joku onnettomuus tuovat tullessaan. Suru ja huoli koskevat tavallisesti omaa elämäämme, mutta joskus koko kansamme elämää. Suomen kansa, sen nuoret ja vanhat, jopa lapsetkin ovat kantaneet kuluneen syksyn aikana surua sydämessään. Isänmaa on ollut uhan alaisena ja sen tulevaisuus pilvessä. Siitä on ollut yhteistä surua ja huolta. Ja lukemattomien huoli on kohdistunut lisäksi niihin rakkaisiin, jotka ovat kutsutut vartiopaikalle ja joiden suurena tehtävänä on ollut torjua vihollinen ja sen tuottama onnettomuus rajoiltamme ja rannoiltamme.

Se Herra, joka syntyi pienenä, avuttomana lapsena pienessä Betlehemin kaupungissa, on sanonut ystävillensä: »Nyt on teillä murhe, mutta teidän murheenne muutetaan iloksi eikä kenkään voi teiltä ottaa pois teidän iloanne». Hänellä on ihmeellinen taito tuoda iloa ihmislasten suruihin. Hänen mukanaan kulkee Jumalan hyvyys ja rakkaus, Jumalan armo ja anteeksiantamus, Jumalan laupeus ja isällinen huolenpito. Suurten ja pienten, yksityisten ihmisten ja koko kansan asiat ovat hänen sydämellään. Sentähden ovat isämme ja äitimme kestäneet vaikeina aikoina suurimmatkin kärsimykset, että he ovat saaneet iloa murheissa Häneltä, joka toi joulun koteihimme. Ja se ilo on suurta iloa, jota ei oteta pois, vaan joka säilyy kuolemassakin ja jatkuu kuoleman jälkeen iäisesti. Apostoli Paavali, Jeesuksen uskollinen ystävä, sanookin: »Me olemme niinkuin murheelliset ja kuitenkin aina iloiset.» Tuhansissa Suomen kodeissa ovat huolekkaat sydämet rukoilleet, että Betlehemin lapsi, joka nyt istuu kirkkautensa istuimella ja jonka kädessä on vanhurskauden ja oikeuden valtikka, armostaan muistaisi kallista isänmaatamme ja sen kansaa vaikeana aikana. Ja lukemattomat rakastavat sydämet ovat rukoilleet niiden miesten puolesta, jotka nyt täyttävät kalleinta kansalaisvelvollisuuttaan rajoillamme. Siitäkin iloitsemme, että saamme lähestyä Herraamme ja Vapahtajaamme ja puhua Hänelle huolemme.

Me iloitsemme tänä jouluna isänmaastamme, koskapa tunnemme sen nyt kaksinverroin kalliimmaksi kuin ennen. Me iloitsemme siitä sovun ja yksimielisyyden hengestä, joka tänä jouluna hallitsee kansaamme. Me iloitsemme siitä suuresta ystävällisyydestä, jota vieraat kansat ovat meille ahdingon aikana osoittaneet. Me iloitsemme ennen muuta Hänestä, joka syntyi avuttomana maailmaan ja tuli kuitenkin suurimmaksi auttajaksemme elämässä ja kuolemassa. Me iloitsemme Hänestä, joka toi suuren ilon, suuren rauhan, suuren ja katoamattoman elämän. Hän on meidän kansamme auttaja.

Auk. Oravala.

Rakas isä

Ihmettelemme, että joulu on jo tulossa. Emme olleet sitä huomanneet. Ajattelin, ettei tänä vuonna ehkä voidakaan viettää joulua, mutta äiti sanoi, että joulua on aina vietettävä, vaikka kuinka vaatimattomasti. Hän sanoi, ettei tästä joulusta kylläkään tule sellaista kuin ennen. Hän tarkoitti sitä, kun Sinä olet poissa.

Minulla olisi niin paljon kertomista. Olen koettanut olla oikein ahkera. Olen auttanut äitiä keittiössä ja karjakkoa ja Hilmaa navetassa ja kanalassa. Äiti sanoi, ettei hänellä ole suurta huolta ulkotöistä, kun hänellä on Jussi ja Pentti. Jussi on vanha, vakava ja ahkera. Hän tietää kaikki. Pentistä on tullut niin isäntämäinen, melkein niinkuin ylpeä. Joku olikin sanonut Pentille meijerimatkalla, ettei häntä luulisi 16-vuotiaaksi. Hän selitti meille, että isä pitää tällä hetkellä huolta isänmaasta ja että isä on uskonut äidin ja minut ja kodin hänen huostaansa. Pentti on myöskin ollut vahdissa ja ajanut kuorma-autoa. Eilen olimme pyykkäri-Mandan luona ja veimme tuliaisiksi kananmunia ja Mielikin uutta maitoa. Äidillä ja Mandalla oli niin paljon puhumista, kun sieltäkin on isä poissa. Katri on vielä minun paras ystäväni. Meillä on paljon salaisuuksia. Me keksimme yhdessä, mitä me panemme isien joulupaketteihin. Et osaa arvata! Sen voin sanoa, että siellä on lämmintä, pehmeätä ja makeata.

Täällä tiedätkö, k a i k k i ajattelevat reserviläisiä. Mutta sitten kerron Sinulle jotain ihanata. Lotta-täti kutsui meidät, pikkulotat, eräänä päivänä luoksensa ja puhui niin kauniisti siitä, mitä Isänmaa odottaa pikkulotilta. Se oli niin kaunista, ettei sitä voi koskaan unhoittaa. Minä pidin Mandan Katrin kädestä kiinni ja kun minua rupesi itkettämään, niin minä räpyttelin silmiäni ja ajattelin Porilaisten marssia. Lopuksi laulettiin Isänmaan virsi. Silloin Katrista ja minusta tuntui niinkuin olisimme vihkiytyneet johonkin suureen tehtävään. On ollutkin ihanaa, kun olemme saaneet auttaa niin monella tavalla. Minä olen kutonut oikein sotamiehen kintaatkin, mutta niihin tuli niin suuri etusormi, että Jussiakin nauratti. Viimeksi olimme keräämässä vaatteita reserviläisten perheille. Me saimme sillä matkalla kumpikin eräältä sedältä markan. Ostimme tikkukaramelleja ja panimme ne niiden kerättyjen takkien taskuihin. Olikohan se kovin väärin, kun meistä tuntui, että olimme tehneet uhrauksen, kun emme syöneet niitä.

Minä luulen, että minulla on vielä vähän ikävämpi Sinua joulu-aattona. Pentti sanoi lukevansa joulusaarnan. Senjälkeen kaikki yhdessä rukoilemme koko Suomen ja kaikkien urhoollisten Suomen miesten ja naisten puolesta — Sinunkin puolestasi, että Sinä pysyisit terveenä. Sinä olet niin hyvä ja urhoollinen. Minä tiedän, että Sinä olet siellä meidänkin kaikkien puolesta.

O i k e i n hyvää joulua ja kaikilta meiltä rakkaat terveiset, mutta enimmän sentään pikku

Raijaltasi.

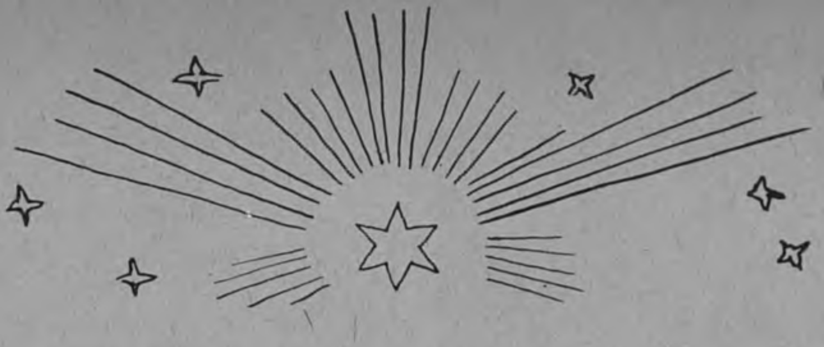

Erkki Vuorela:

Tähtisatu

Pikku-Johannes katseli ulos ikkunasta pimenevään talvi-iltaan. Tähdet olivat syttyneet taivaalle. -- Jumalan suuret taivaankynttilät, oli mummo hänelle kertonut. Koko seutu oli aivan hiljainen. Alhaalle viettävä polkukin, metsä ja niitty tuntuivat niin käsittämättömän hiljaisilta.

Äiti ja isä olivat poistuneet tuvasta, ehtoo-askareilleen tallin ja navetan puolelle. Pikku-Johannes oli jäänyt yksin huoneeseen. Oli niin onnellista olla näin. Kaikki oli niin äärettömän hiljasta ja hyvää Kodin lämpö ja sen ihmeellinen rakkaus ikäänkuin ympäröi hänet merkillisellä rauhallaan.

Pikku-Johannes katseli tähtiä — mutta mitä, siellähän aivan selvästi joku tähti vilkutti hänelle hyvin kutsuvasti.

Voi kunpa pääsisi joskus tähtimaailmoihin näkemään mitä siellä on. Asuuko siellä ihmisiä niinkuin maan päälläkin ja minkälaista elämä noissa yläilmoissa mahtaisi olla, ajatteli Pikku-Johannes.

Samassa suuntautui ikkunaan kultainen valojuova ja aivan viehättävä pikkuinen tähtipoika kulki sitä myöten, kohden Pikku-Johannesta.

— Sinä haluaisit tähtiin, niinkö, tiedusteli tähtipoika.

— Haluaisin nähdä minkälaista elämä tähdissä on, vastasi siihen Johannes.

— Tule, sanoi tähtipoika, ojentaen Johannekselle kätensä.

— Odota, avaan ikkunan, vastasi Pikku-Johannes.

— Ei ikkuna estä sinua nyt.

Samassa havaitsi Pikku-Johannes olevansa matkalla ylös huimaaviin korkeuksiin. Kultainen tie välkkyi heidän edessään mittaamattoman pitkänä ja etäisenä.

Mutta nopeasti kulki pyrstötähti, jolla he matkaa tekivät, kultaista tietään ja hetken kuluttua olivat he Mars-tähden kultaisella ovella.

Silmiä aivan häikäisi se loisto, joka siellä heidän eteensä avautui. Kulta kimmelsi kaikkialla. Ja mitenkä merkillisen näköisiä olivatkaan Marsin asukkaat. Niin äärettömän pieniä ja mikä ihmeellisintä, vanhoja. Varmasti tuhansia vuosia vanhoja asukkaita. Pikku-Johannes ei nähnyt siellä ainoatakaan nuorta ihmistä. Syytä tähän tiedusteli hän seurakseen saamaltaan tähtipojalta.

— Niin katsos, Pikku-Johannes, me täällä Marsissa emme kuole koskaan. Kun olemme kerran tänne syntyneet niin elämme lakkaamatta ja siitä johtuu, että joukossamme on niin tavattoman paljon vanhojakin. Vain kerran sadassa vuodessa syntyy meille aivan harvoja uusia asukkaita — sillä tavalla ei meitä tule koskaan liikaa.

— Mutta eikö ole peloittavaa tietoisuus, että ei kuole koskaan.

— Ei suinkaan, pikemminkin me olemme siitä iloisia. Katsopa vain, kuinka iloisia täällä kaikki ovat. Ei meillä ole murhetta — riemua vaan ja onnea. Me rakastamme toinen toistamme, emme koskaan sodi emmekä riitele, niinkuin siellä alhaalla maanpäällä tehdään, juuri siitä johtuu että me olemme aina iloisia ja onnellisia.

— Ihmeellistä, sopersi Pikku-Johannes. Ette koskaan riitele ettekä tappele toistenne kanssa.

— Emme. Mutta nyt lähdemme katselemaan tätä meidän asuinmaatamme, sanoi tähtipoika. Hän kutsui tähti-autonkuljettajan luokseen ja ilmoitti tälle lähtevänsä näyttämään seutuja. Maasta tulleelle pikkuvieraalle, joka aina oli toivonut näkevänsä elämää tähdessä.

Kultaisessa autossa istuen, kultaisilla pieluksilla ja kauniitten peittojen ympäröimänä ajoivat tähtipoika ja Pikku-Johannes Marsin maaseudulla.

Kuinka kaunista siellä olikaan.

Ihmeelliset linnut lauloivat aivan oikeita säveleitä. Ja mikä merkillisintä, eräässä kauniissa vuoristokylässä lauloivat ne aivan selvästi Maamme-laulua.

Pikku-Johannes oli aivan hämmästynyt.

— Taidatpa olla hiukan ihmeissäsi, sanoi tähtipoika.

— Kuinka täällä osataan Maamme-laulu. Meillä siellä alhaalla Maassa osaa sen kyllä jokainen, mutta minusta se on käsittämätöntä että täällä kaukana, Mars tähdessäkin se osataan.

Jatk. siv. 16.

Marjan salaisuus

Pyörii pikku-Marjan lankakerä.
— Mitä kudot, äidin silmäterä?

Kaulaliinan lämpimän ma laitan,
punon päihin sievän väriraidan.

— Joululahja siitä syntyy varmaan.
Kenelle? ma tuota tuskin arvaan.

— Salaisuus se onkiu joulun alla.
Sanon sentään sulle kuiskaamalla,
mutta vaitiolon vaadin sulta:
Liinanhan saa — — oma äitikulta!

Ester Akokainen.

Joululeikki: Aattoiltana

Sävel: »Joudu, ilta kaunis . . .»

1 2 3 4
I *Aattoillan rauha maille laskeuu.*
5 6 7 8
Huurrekoruissansa koivut uneksuu.

II *Tyyntyi hiljaiseksi iltatuulonen.*
Korkealle syttyy sarja tähtien.

III *Äänetönnä vartoo hämärtyvä maa,*
kunnes joulukellot kaukaa kumajaa.

IV *Silloin suuri rauha täyttää sydämen.*
Kaikkivaltiaalle tuomme kiitoksen.

Alkuasento: seisotaan piirissä myötäpäivään kääntyneinä. Leikkijöitä 4 tai 6 tyttöä. Esittäjillä vaaleat harsopuvut.

I. 1—2: Neljä askelta eteenpäin ja samalla kätten asteettainen vienti etu-yläviistoon, kämmenet ylöspäin. 3—4: Samoin neljä askelta eteenpäin ja kätten lasku alas samassa tahdissa, kämmenet alaspäin. 5—8: Käännös keskustasta ulospäin. Kätten vienti ylös ja vartalon keinuntaa vasemmalle ja oikealle, käsiä samalla rennosti heiluttaen tahdissa.

II. 1—2: Oikea käsi eteen-ylös kaareksi kohotettuna, vasen ranteesta taakse taivutettuna, kukin kulkee paikaltaan piiristä ulospäin neljä askelta. 3—4: Laskeudutaan nukkuvaan asentoon toisen polven varaan. Pää ja käsi painuvat alas. 5—8: Noustaan seisomaan, kädet sivu-yläviistoon kohottaen, sormenpäitä vilkkaasti liikuttaen. Katse tähyää tähtiä.

III. 1—2: Kukin lähtee paikaltansa takaisin piiriin neljällä käyntiaskeleella, samalla vuorottainen vasemman ja oikean käden vienti kuunteluasentoon korvan juureen. 3—4: Kädet ojentuvat vaakatasoon piirin keskustaan ja pää painuu alas. 5—8: Kaikki tarttuvat näkymättömään köyteen ja vetävät voimakkaasti alaspäin neljä kertaa iskusävelten kohdalla.

IV. 1—4: Myötäpäivään kääntyneinä kuljetaan piirissä eteenpäin 8 askelta. Kädet ristissä rinnan eteen kohotettuina. Pää hiukan alaspäin taivutettuna. 5—6: Kädet laskeutuvat sivulle, vain ranteesta vähän taivuttaen. Kukin kiertää neljällä askeleella pienen ympyrän piiristä ulospäin, tullen taas samalle paikalle takaisin. 7—8: Oikea jalka käyntiasennossa, vasen jalka takana varvasasennossa, piirin keskustaan kääntyneenä, kohottavat kaikki yhteenliitetyt kädet eteen rukoukseen. Katse suuntautuu samalla ylös — ilme harras.

Sanat kirjoitti ja leikin sommitteli

Ester Ahokainen.

Kuvakirje Nöpö Tonttusen joulusta

Piirsi Aune Konttinen. Kirj. Lotta Reppulainen.

Nöpö yritti olla ahkera, hän neuloi itse sukkiinsa napit ja parsi omat pienet sukkansa. — Ja Peltolan Anneli teki samoin, sillä varmasti joulu-ukko jo kurkisteli akkunan

ja ovien takana, ja kiikari sillä varmasti on, muuten se ei olisi nähnyt kaikkea niin tarkoin.

Koulussakin piti aina vain viitata ennen joulua, sillä pukkihan näki kaikki ja kaikkialle.

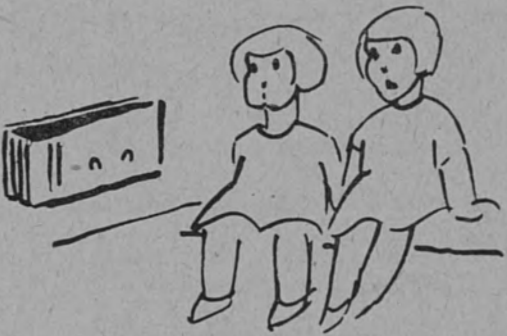

Radio oli puhunut joulusta Nöpölle ja Annelille. Markus-setä oli jo nähnyt joulupukin.

Piti katsella hiukan lahjoja äidille, isälle ja Aune Orvokille. Piti neuloa kaulaliina isälle reservissä ja monelle muullekin »siellä jossain».

Sillä kilteille lapsille joulupukki toisi sentään tänkin jouluna jotakin.

Voi, voi! Vähän peloittaa seutään! Jos joulutonttu näki sen, kun heitin vihoissani vanhan Ulla-Maijan lattialle, kun suutuin sille.

Jo oli pukki lähtenyt Korvatunturilta klo 13,15. Milloinkahan lienee Nöpön luona? Ja kuka sillä, tuolla pukilla, oli sylissä? Sinäkö?

Mutta hyvänä ja hymyilevänä saapui ukki ja antoi lahjoja ja sanoi, että suurin lahja on sentään se, että Jeesus. Hyvä Paimen haluaa tulla asumaan pikkulotankin sydämeen.

Ja pukki silitti päätä ja kehoitti Nöpöä ja pikkusiskoa aina rakastamaan Jumalaa, kotia ja isänmaata.

»Kiitos sulle vanha ukki valkoparta joulupukki!»

Joko voitat tai et, uskalla kuitenkin!

Tämän lauseen on IX ryhmä tahtonut asettaa johtotähdekseen lottatyössä. Mehän tiedämme kaikki, että uskaltaminen ei aina ole niinkään helppoa, kuin mitä ehkä korkeimman innostuksemme hetkenä olemme valmiit vakuuttamaan. Ja juuri siksi olemme tahtoneet valita tämän lauseen, joka niin elävästi muistuttaa meitä siitä, että sillä, joka uskaltaa, on kaksi mahdollisuutta: hän joko voittaa tai häviää, mutta joka ei mitään uskalla häviää ja yksinomaan häviää, sillä mahdollisuuksia hänellä on vain yksi. Siis tulkoon tästä tunnuksesta meille rohkaiseva kannustin kaikessa lottatyössämme. Mehän voimme sen niin menestyksellisesti sovelluttaa kaikkein vaatimattomimpaankin toimeen. Vain uskaltaen me voitamme vastukset, vain uskaltaen me voimme kerran kasvaa oikeiksi lotiksi ja tämä siksi, että vain uskaltavalla on oikeus voittoon. Historia todistaa tämän lukemattomin esimerkin. Niin kauniin siitä antaa oman isänmaamme historian suuri lehti, vapaustaistelumme. Luuletko sinä, että vapaussoturimme tiesivät jotain voitosta tai tappiosta? Eivät varmastikaan! Ja kuitenkin he uskalsivat. Uskalsivat panna alttiiksi kaikkensa! Ja he voittivat! He pystyivät luomaan vapaan Suomen. — Me lotat seisomme nyt suojamuurina tämän vapaan, valkoisen Suomen ympärillä, jonka vapaussoturit meille kallein uhrein lahjoittivat.

He uskalsivat äärimmäiseen asti uhrausten tiellä niinkuin lukemattomat sankarikummut meille todistavat. Meidän täytyy myös uskaltaa, jos tahdomme seistä lujina paikallamme ja suorittaa sen, mihin kaatuneitten sankariemme muisto ja isänmaan vapaus meitä velvoittaa.

Sylvi Saarelainen.

Hallan paik. osaston Hallan kyl. osaston tyttöosasto 5-vuotiaana. Lähettävät terveisiä kaikille pikkulotille.

Kirje Kainuusta

Ainakin isoimmat teistä ovat Maamme-kirjan alkulehdiltä lukeneet setä Topeliuksen herttaisen kuvauksen siitä, kuinka äiti pienelle pojallensa selittää, mitä on isänmaanrakkaus. Siinä hän niin kauniisti sanoo: »Tämän maan hyväksi tulee meidän *uskollisesti tehdä työtä* ja, jos Jumala niin tahtoo, kunnialla kuolla.» — Aivan kuin tuolla pojalla on ehkä jollakin teistä vielä ollut vähäinen epäselvyys siitä, *kuinka lapsi voi tehdä työtä isänmaan hyväksi.* Uskon kuitenkin, että näinä syksyisinä viikkoina, jolloin maassamme on eletty niin raskasta aikaa, tämä asia on teille entisestään selventynyt, sillä tiedän monien pikkulottien näinä viikkoina yhdessä isiensä ja äitiensä kanssa olleen työssä isänmaan hyväksi.

Marketta-täti pyysi minun kertomaan lehdessämme, mitä pikkulotat Kainuussa ovat nykyisin toimineet. Kun siitä tässä vähän kerron, niin huomaatte, että se toiminta on täällä ollut hyvin paljon samanlaista kuin teillä 'siellä jossakin'.

Silloin, kun isät ja veljet kutsuttiin reserviin eli harjoituksiin, ja työtä tuli isoille lotille yhtäkkiä niin hirvittävästi, ilmaantui useassa paikassa täällä meillä pikkulotillekin monenlaista työtä. Saavillinen toisensa jälkeen piti saada perunoita kuorituksi, vieläpä varoa, ettei vaan tulisi liian paljon sianruokaa kuorista, eikä jäisi mustia 'silmiä' perunoihin. Mutta hyvin ne tytöt lottatädin johdolla siitä selvisivät, ja mieli oli iloinen, jos sattui joku »reserviläissetä» huomaamaan tyttöjen uurastuksen ja toi heille makeispussin. Monta pikkulottaa tarvittiin myöskin astiain pesussa ja kuivaamisessa, sillä astioita oli tosiaan kokonaiset vuoret. Ei kuulunut tyttöparvesta nurinaa, vaikka kuivaajilla käsiä paleli, tämä toimitus kun näet tapahtui monin paikoin ulkosalla. Tuntui vaan niin hyvältä, kun tiesi olevansa tarpeellinen yhteisessä, suuressa työssä. Paljon oli silloin myöskin asioita juostava ja sanoja kuljetettava. Ja kukapa sen olisi sukkelammin tehnyt kuin pikkulotta.

Vähitellen tytöt vapautuivat näistä tehtävistä, mutta uusia on ilmaantunut. Paljon on sekä reserviläisten että heidän omaistensa joukossa niitä, jotka kipeästi tarvitsevat vaateapua ja heidän hyväkseen ovat monet ompeluseurat ja »työtuvat» toiminnassa. Näissä ovat pikkulotat monin paikoin mukana, pienimmät lattialla istuen lankaa keri-

Pikkulotalle

Kodin rinnalla paikka toinen on,
Se paikka on onneksi lapsosten.
Se kutsuvi työhön isänmaan,
sitä kutsua seuraa sä uutteraan.
Oma lottien yhdistys on paikka se vain.

Tee työsi nöyrästi aina vaan,
ja kasva lapseks' Suomen maan,
kyllä Luoja sun työsi on siunaava.
Se viittoo sun tietäsi kohti valoon
ja kaiken kauniin ja hyvän, jalon,
sua ohjaa se ikionneen.

Olet sinäkin pienoinen sotilas,
Suomen suuressa armeijassa.
Siis korkealle nostaos lippuas,
seiso uljaana rintamassa.
Olet oikea lotta sä silloin.'

Kirj. Pikkulotta.

---

mässä, isommat jo vaikeampia töitä suorittamassa. Ja jos äiti ei kotitöiltä ja 'vauvalta' pääse yhteisiin työtilaisuuksiin, koettaa hän kotona valmistaa jotakin lämmintä miehille, jotka kylmässä ja pimeässä valppaina rajojamme vartioivat. Silloin pikkulotta toimii äidin apuna nappeja ommellen, koettaen muistaa äidin neuvon, että napit on ommeltava huolella kankaaseen, etteivät ne vaan 'tipu'.

Eräs äiti kertoi minulle, kuinka hänen 9-vuotias tyttärensä on ommellut hyviä napinreikiä äidin ompelemiin reserviläisten paitoihin ja housuihin. Se on ollutkin 'eri jännää hommaa'.

Vielä voisin mainita, että tyttöosastolaiset ovat toisin paikoin valmistaneet suojatuppoja ja sitten niitä myyneet. Eräs tyttöosasto on näin saaduilla rahoilla merkinnyt puolustuslainaa.

Uskon, että näin on näinä viikkoina rajaseudun tytöille sekä teille toisille siellä omalla kotiseudullanne tai uudessa, tilapäisessä kodissanne selvinnyt, mitä merkitsee »uskollisesti tehdä työtä isänmaan hyväksi». Harras toivomme vaan on, että saisimme pitää isänmaamme koskemattomana omanamme, ja että kaikki ne, jotka nyt ovat kodeistansa poissa, pian sinne pääsisivät takaisin.

I—a H:nen.

Eräs marraskuun ompeluilta

Oli pikkulottien ompeluilta. Teepöytä oli katettu samaan tapaan kuin ennenkin. Pöydän yläpäässä olivat johtajan kirjat ja vihot valmiina paikoillaan kuten tavallisesti, mutta mikä antoi erikoisen tärkeän leiman koko asettelulle? Silmä kiersi huonetta, ja jopa keksittiinkin tämän arvokkaan tunnesävyn aiheuttaja. Erään vihkosen vieressä lepäili asiallisena ja vaatimattomana pankkikirja. Meidän pankkikirjamme! Kuinka se saattoikaan kohottaa itsetuntoa ja varmuutta, vaikka se oli niin pieni ja mitätön. Mutta sehän ei ollut ihme. Sehän kotonakin ihan muutti muotoa joka kerran, kun isä sen otti esille lipaston lokeroista ja sanoi: »Näihin säästöihisi olen taas saanut lisättyä vähän. Suureksi tultuasi on sinun niitä kartutettava ja koskettava niihin vain hädän hetkellä». Nyt oli siis hätä, koska meidänkin kirjamme oli otettu esille, sillä siihen ei hevin koskettu. Odotettiin koska se paisuisi niin suureksi, että voisimme perustaa kesäleirin. Mutta kesään oli pitkä matka. Johtaja ottaa sen sitten käsiinsä ja muistuttaa mieleen, kuinka hauska oli ollut hankkia säästöjä, vaikkakin pienin erin, ja kuinka paljon iloa itsellemme ja hyötyä yhdistyksellemme niillä olimme aikoneet varata. Mutta nyt uhkasi vaara isänmaata ja meidänkin oli toimittava yhteisen asian hyväksi ja luovutettava osa säästöistämme vapautemme ja rauhan turvaajien tarpeisiin. Saimme sitten vastata kysymykseen, oliko parempi olla rikas ja itsekäs, vaiko lämminsydäminen ja köyhä. Yhdestä suusta päätimme antaa vaikkapa kaikki säästömme reserviläisten hyväksi, jos niin tarvitaan. Kun johtajamme sulki pankkikirjan, välähti sen kultainen silmä niin somasti sen mustalla pohjalla iltalampun valossa. Oli niin kevyt ja hyvä olla.

Kuta lähemmäksi kotia tulin sitä iloisemmaksi muuttui mieleni. Kun avasin oven, oli isä kotona. Hän oli päässyt lomalle kertausharjoituksista. Nyt oli aivan kuin jouluna. Ja kahvipannu porisi liedellä, mutta sepäs ei ollutkaan mikään tavallinen, jokapäiväinen kahvinkiehauttaja. Koko meidän perhe oli jo parin viikon ajan juonut kahvia vain kerran joka toinen päivä säästääkseen sitä isälle hänen kotia päästyään, sillä isä oli suuri kahvin ystävä. Ja nyt se säästöjen kahvi kiehui ja tuoksui tuvassa, ja minä lensin isän turviin.

Kosken H.l. pikkulotta.

»Mieli harras työn tekevi,
ei voima väkevinkään».

Aune Orvokin sivu

Rakkaat tytöt! — Syyt, jotka eivät ole olleet poistettavissa, ovat vaikuttaneet sen, että nyt vasta voin täyttää lupaukseni, ja esittää teille jo viime syyskuussa otettuja kuvia Aune-Orvokista ja hänen ympäristöstään. Niistä näette, että pikkuholhokkinne on varttunut niin, että on »kasvanut ulos» viime talvena jonkun teidän lähettämästä mekosta, eikä ihmekään. Johan hän ensi joulukuun 27 p:nä täyttää 2 vuotta. — Lupasin teille kuvan myöskin pikku Aunen omasta karitsasta. Mutta kun kuva piti otettaman, ja tämä vikkelä veitikka oli tuotu navetasta, lähti se laukkaamaan karkuun minkä pääsi, ja niin jäi kuvaan vain — kaksi kanaa. Näette kuitenkin, että navettaakin on sen verran kohennettu, että se on saanut uuden pärekaton. Kun tarkastatte mökin kuvaa, huomaatte, että koko asumus on suoristunut ja ikäänkuin ryhdistäytynyt ulkonäöltään korjauksen jälkeen. Kun marraskuun alkupäivinä muilla matkoilla ollessani pikimältään poikkesin holhottaviamme katsomassa, kertoi äiti syvästi kiitollisena, että heillä nyt on parempi ja lämpimämpi olla kuin milloinkaan ennen, kun mökki kaiken muun korjauksen lisäksi lopuksi tilkittiin.

Kun alkoi maassamme tämä vaikea aika, jolloin teilläkin tyttöosastoissa säännöllinen toiminta katkesi, huoletti minua kovasti, mistä saadaan holhokeillemme syötävää, kun kaikki entiset säästöt olivat lopussa. Mutta tämäkin asia on hyväin ihmisten avulla järjestynyt, niin että perheen ei ole tarvinnut kärsiä puutetta.

Nyt hyöriikin mutalan mökissä vain neljä lasta: Arttu-poika isäntänä ja Anja pienempien, Veikon ja pikku Aunen vaalijana silloin kun koulunkäynniltään joutavat. Isot tytöt, Milka ja Vilma ovat jo saaneet lähteä itse ansaitsemaan leipänsä, vaikka heistä varmasti olisi hauska olla yhteisessä pesässä.

Kunhan koittaisi maallemme pian onnellisempi aika, silloin te, tytöt, otatte taas holhokkinne omaan huolenpitoonne.

Kainuun täti.

»Kussa rahtu rakkautta, siinä siunaus lähellä»

Aunen koti uusittuna

Rakas Lotta täti.

Vihdoinkin voin ilmoittaa, että korjaustyöt ovat olleet käynnissä jo 9 päivää. Päivät olemme olleet kotona, nostaneet perunoita ja paimentaneet lehmiä, Aune terveenä ja riskinä mukana. Siis siitä kiitos Jumalalle. Ja kaikesta tästä rakkauden osotuksesta meitä kohtaan ilman mitään ansiotani. Tahdon kiittää Teitä suuret ja pikkulotat, että Jumala teille kaikille moninkertaisesti palkitkoon meitä kohtaan osotettua rakkautta. Että kuinka monet kodit nykyhetkellä sota tuhoaa ja kuitenkin meille korjataan. Rakas Jumala varjelisi meidän Suomea kuitenkin siltä kauhulta. Kyllä olette saanut ollakin monesti tämän korjauksen tähden huolissanne. Paljon on ollut Teillä huolta ja touhua hommatessa tänne kaikki rakennustarpeetkin sieltä Kajaanista. Siksipä tahdon kiittää Teitä kaikista huolista ja rasituksista, joita olette tämän kotimme korjaustöitä johtaessa saaneet osaksenne. Vaikka kiitokseni on vilpitön, on se vähänen palkka vaivoistanne, vaan pyydän, että rakas Taivaallinen Isä palkitkoon puolestani ja noiden viattomien lasteni puolesta Teille kaikki vaivanne. Samalla tahdon kiittää kaikkia Suomen isoja ja pikkulottia, jotka ovat ottaneet Aune Orvokin holhokikseen ja nyt huoltaneet ja kartuttaneet ne monet tuhannet markat, jotka ovat menneet tähän korjaustyöhön ja tarpeisiin. Sillä nyt on laskettu perustus, joka toivottavasti pitää näinkin vennolla maalla. Rakkaat lotta-tädit! Paljon olette meille uhranneet lahjoittaessanne meille koko kodin, sillä Ilman Teitä olisi se kohta särkynyt, niin huono oli pirtti. Ette arvaa, miten huolissaan oli jo meidän isä viimeisiä aikoja eläessään tästä meidän asunnosta. Hän se varmaan kohotti hätähuutonsa Jumalan puoleen, josta Hän lähetti meille Teidät holhoojiksemme. Suuriarvoinen on työnne meitä kohtaan, siksipä toivoisin, että saisin Teitä jokaista ihan kädestä kiittää, vaan en ole siihen tilaisuudessa, vaan lähetän kaikille, kaikille Suomen isoille ja pikkulotille vilpittömät kiitokseni ja vielä erittäin Kainuun tädille, joka niin monet kerrat on saanut huolehtia tästäkin rakennustyöstä. Suokoon Jumala voimia, rakkautta ja menestystä kaikissa töissänne isänmaan ja lähimmäisten hyväksi.

Terveiset Aune Orvokilta ja koko perheeltä lähettää

Aunen äiti.

Anja ja Aune Orvokki.

Mirja lapsenhoitajana

Mirja laittoi leikin soman, alle katon oman.
Sinne leikkimähän tahtoi, kaikki toverukset.

Silloin äiti Mirjan luokse Maijan kanssa tuli.
Hoida Maijaa, menen marjaan — siihen toiveet suli.

Tuutulaulun Mirja laulaa, vaivat menee hukkaan.
Maija tyttö itkee, kirkuu, repii Mirjan tukkaa.

Äitikin se marjassa viipyy ihmeen kauan.
Uupuu Mirja taistelussa kera Maija vauvan.

Jopa vihdoin palaa äiti, avaa kodin ukset.
Nukkumassa molemmat, hän tapaa sisarukset.

Kirj. *Maija Seppälä*, ikä 11 v.
Kesälahden kirkonkylästä.

Navetta ja kaksi kanaa.

Terveisiä Hämeenlinnasta?

Olen kymmenen vuotta. Käyn nyt Hämeenlinnan kansakoulua. Olen yläkoulun toisella luokalla. Koulu oli vähän aikaa kiinni, kun sinne majoitettiin reserviläisiä. Nyt koulu on jälleen alkanut. Olen ollut vähän aikaa lähettinä Hämeensuojassa. Isommat pikkulotat ovat olleet muonittamassakin. Suojeluskunnassa oli noin 200 miestä syömässä. Pikkulotat alkavat nyt avustaa reserviläisiä, tekemällä reserviläisille tumppeja ja vauvoille kaikenlaisia vaatteita. — Paljon terveisiä Marketta tädille ja kaikille pikkulotille kautta koko Suomen.

Kaija Kuistila.

Hyvät pikkulotat

Täällä Kajaanissakin ovat pikkulotat saaneet auttaa muonituksessa ja palvelemalla lähetteinä. Muonituksessa on oltu yhtäaikaisesti viidessä eri paikassa. Erittäinkin on mainittava pikkulottien kanttiinipalvelus, jossa he ovat voineet olla hyvin suureksi avuksi koko tämän poikkeuksellisen ajan. Ovatpa pikkulotat toisissa muonituspaikoissa saaneet isojen lottien ollessa estettyinä aivan yksin hoitaa kanttiinia, ja reippaasti ja hyvän kahvituulen vallitessa se on käynytkin.

On ollut ilahduttavaa nähdä, ettei aikaisin aamulla nouseminen eikä myös pitkätkään työpäivät voi säikähdyttää pikkulottaa. Niin, kaikki Suomen pikkulotat, olipa muonitus, kanttiini, tahi joku muu lottatyö sisällä, ulkona tai teltassa, aina voimme palvella alttiina ja ilomielin. Ja juuri siitä, millä mielellä me palvelemme, muodostuu vaikutus palveltaviimme, ja vaikutus kaikkiin ympärillä oleviin, joko mieliä lämmittävä tahi mieliä kylmentävä vaikutus.

Nyt, kun kansakoulut ovat alkaneet, pikkulotat puuhaavat enemmän käsitöiden ääressä. Ompelemme sokeripusseja reserviläisille ja neulomme kaulahuiveja ja käsineitä.

Suunnitelmissamme on myös ohjelmallinen juhla reserviläisten hyväksi.

Tämän viikon aikana olemme keränneet Puolustusministeriölle lumppuja joka talosta rappu rapulta. Hyvälle on tuntunut mieliin muistuessa ja suurien korien kerta kerralta täyttyessä, että kaikista näistä saadaan sotapojillemme lämmintä.

Parhaat lottaterveisemme kaikille Suomen pikkulottasiskoillemme.

Elli täti.

Ystäväni! Tämä vaiherikas vuosi on loppumassa. Tämä on lehtemme viimeinen numero tänä vuonna. Sydämeni on täynnä kiitollisuutta kaikkea niitä kohtaan, jotka ovat auttaneet lehteämme. Ette usko, miten tervetullut on pienikin kirje, tieto ja apu teiltä. Tahdon tässä sanoa kaikille, kaikille — avustajille, tilaajille, tilausten kerääjille, lotille, lottaosastoille, johtajatädeillenne, lukijoille, lehtemme ja työmme ystäville parhaimmat kiitokseni omasta ja lehden toimituksen puolesta.

Arvaan, että te näin vuoden lopussa tahdotte lähettää erikoiset kiitokset Kainuun tädille, joka on välittänyt rakkautemme ja muistamisemme holhokillemme Aune Orvokille. Hän on tänäkin syksynä nähnyt niin sanomattoman paljon vaivaa pienen ystävämme kodin korjauksesta huolehtiessaan. Aivan hiljattain täytti Kainuun täti 50 vuotta ja me lähetämme hänelle nyt, vaikkakin myöhästyneenä, sydämelliset onnittelumme sekä toivomme, että hänellä olisi edelleenkin aikaa ja voimia ottaa yhtä lämpimästi kuin ennenkin osaa pikkulottienkin harrastuksiin. Tässä numerossa saattekin kuulla Aune Orvokista, joka jo joulukuun 27 p:nä täyttää 2 vuotta. Ehkäpä, ja toivottavasti, te ehditte kaikkien muiden puuhienne ohella muistaa jotenkin 'näkyväisesti' ystäväämme jouluksi. Muistattehan, että kaikki paketit lähetetään osoitteella: *Kajaani, Lotta-Svärd Piirijohtokunta.* Ja vielä ilmoitan teille Aunen veljien ja sisarten nimet ja iät, joista voi olla teille hyötyä lähettäessänne vaatteita. Siis: Milka 16, Vilma 14, Arttu 12, Anja 10 ja Veikko 4 vuotta.

Vielä tahdomme antaa erikoisen tunnustuksen kolmelle pikkulotalle, jotka ovat tämän vuoden aikana kaikkein ahkerammin avustaneet lehteämme. He ovat *'Mokkasuuna'*, *Liisa Tervonen* ja *Pirkko Peltoniemi.* Annamme heille muistoksi ja kiitollisuutemme osoitukseksi kirjan: Pikkulottien lausuntaohjelmistoa ja Pikkulotta-lehden ensi vuodeksi.

Keskustelemme tässä myöskin lehtemme tilausten keräämisestä. Ensi vuonna ilmestyy lehdestämme kuten ennenkin *8 numeroa* ja tilausmaksu on myöskin sama kuin ennen nim. *8 mk. koko vuosikerta* ja *5 mk puolivuosikerta.* Nyt onkin kiireesti ryhdyttävä hankkimaan tilauksia. Tunnustan teille, tytöt, että pari viikkoa sitten tuntui minusta joskus siltä, ettei olisikaan niin kovin tärkeätä hankkia tilauksia — silloin kun ajat olivat kaikkein jännittävimmät. Mutta nyt minulle on selvinnyt, että meidän on tehtävä sitäkin työtä. Ja miksi? Siksi, että *Pikkulotta-lehtikin tahtoo palvella omalla tavallaan isänmaata.* Ja uskon, että sekin palvelemismuoto on ja varsinkin tällä hetkellä hyvin tärkeä. Meidän on yhdessä autettava kaikin tavoin lehteämme, jotta se voisi täyttää hyvin tehtävänsä. Se luottaa teihin. Te olette sen paras turva ja tuki. Innolla siis tähänkin työhön. Lukekaa sivulta 15 hankintakilpailusta. Lehti tahtoo antaa teille pieniä palkintojakin ahkeruudestanne. Ja muistakaapas taas, kun käytte hankintamatkalla, että olette reippaita, iloisia ja kiitollisia. Niinhän päätimme jo viime vuonna.

Meille on jäänyt jonkunverran lehden numeroita, yli tilausmäärän. Päätimme lähettää ne lahjaksi rajalla oleviin paikallisosastoihin, mutta nyt kun teidän ikäisenne ovat vielä sieltä poissa, olemme suunnitelleet lähettää lehdet sinne, missä on siirtoväkeä.

Joulu on kohta ovella. Joulu, jota olemme taas vuoden odottaneet ja johon meidän valoisimmat ja iloisimmat muistomme ja ajatuksemme liittyvät. Me emme tiedä, minkälaiseksi joulumme muodostuu, mutta me toivomme sydämestämme, että olisi »rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto». Mutta vaikka me saisimmekin nauttia joulurauhasta, tulee joulumme sittenkin olemaan erilainen kuin ennen. Meidän on tyydyttävä tänä jouluna vähempään kuin ennen ja entistä enemmän muistettava vähäosaisten joulua. Meidän on kyettävä *loihtimaan vähästä iloa.* Ja siihen tarvitaan paljon hyvää tahtoa. Ehkäpä isäkin on vielä jouluna 'siellä jossakin' ja koti tuntuu tyhjältä. Teiltä vaaditaan paljon hyvää tahtoa, äidin tähden, kodin tähden ja isänmaankin tähden, jotta kodissa vallitsisi joulurauha ja jouluilo. Te voitte luoda iloa kotiin, kun teillä on oikea mieli, antamisen mieli.

Ja lopuksi välitän teille Etelä-Pohjanmaan pikkulottien lähettämät terveiset: Yhdessä seisomme kalleimpien arvojen puolesta. Isämme Jumala ei meitä jätä nytkään. Siihen luottakaamme.

Yhdessä meidän lottien kanssa olette olleet näinä viikkoina isänmaata palvelemassa. Siitä kertovat viestit läheltä ja kaukaa. Mitenkä olenkaan iloinnut, siitä. Mutta yhteiset tehtävämme eivät suinkaan ole lopussa. Nyt meiltä vaaditaan kaikilta kestävyyttä — *kärsivällistä* ja *uskollista kestävyyttä,* joka voi olla hyvinkin vaikeata. Mutta me kestämme yhdessä — rukoillen ja työtä tehden.

»Kärsivällinen kestävyys on jumalallista».

Teille kaikille, rakkaille pikkulotille, omaisillenne ja ystävillenne toivotan *hyvää tahtoa, iloista joulumieltä* ja mahdollisimman *onnekasta uutta vuotta.*

Marketta täti.

Edellisen numeron ratkaisuja.

KILPATEHTÄVÄ N:o 7.

Lauseet olivat: Kaisa uupuu. Kaisalla onkin suurin taakka. Vastauksia tuli paljon ja ne olivat kaikki oikeita. Arvonnassa tulivat onnellisiksi voittajiksi: *Silja Liski,* Valkjärvi, *Helena Vuorio,* Orivesi kk. ja *Maija Ranta-Knuuttila,* Kauhajoki. Heillä on nyt siis tiedossa Pikkulotta-lehti ensi vuodeksi.

Kuviosta muodostui: Sam juo simaa.

KILPATEHTÄVÄ N:o 8.

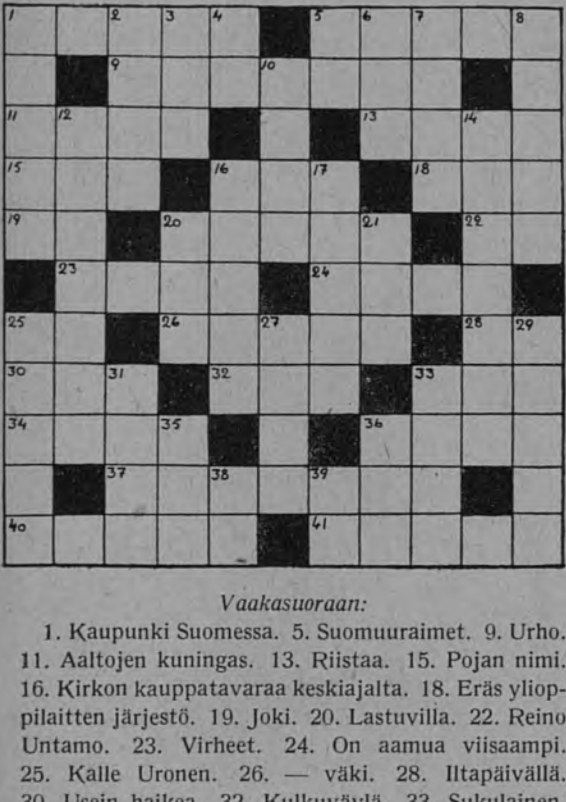

Vaakasuoraan:

1. Kaupunki Suomessa. 5. Suomuuraimet. 9. Urho. 11. Aaltojen kuningas. 13. Riistaa. 15. Pojan nimi. 16. Kirkon kauppatavaraa keskiajalta. 18. Eräs ylioppilaitten järjestö. 19. Joki. 20. Lastuvilla. 22. Reino Untamo. 23. Virheet. 24. On aamua viisaampi. 25. Kalle Uronen. 26. — väki. 28. Iltapäivällä. 30. Usein haikea. 32. Kulkuväylä. 33. Sukulainen. 34. Hento. 36. Ylänkö. 37. Osa ruumiista. 40. Kirjekuoressa. 41. Kirjeiden välittäjä.

Pystysuoraan:

1. Painon ilmaisija. 2. Saakka. 3. Vastaanotti. 4. Kirjanpidossa. 5. Sävel. 6. Kasvaa heinää. 7. Pedolla. 8. Käpälä. 10. Kotieläin. 12. Auttaa sairaita. 14. Valtio. 16. Juhlien edellä. 17. Kenkämerkki. 20. Metsänhaltija. 21. Tunne. 25. —kihara. 27. Karsinassa. 29. Heteessä. 31. Saippuaa. 33. Rakkauden jumala. 35. Pistäviä. 36. Sama kuin 21 pystysuoraan. 38. Sävel. 39. Ennen puoltapäivää.

Tämän vuoden viimeiseksi kilpatehtäväksi saatte ristisanatehtävän. Vastaukset siihen on lähetettävä *ennen ensi tammikuun 15 päivää osoitteella: Pikkulotan toimitus, Helsinki, Laivanvarustajankatu 6.* Palkinnoiksi arvotaan kolmelle oikein ratkaisseelle Pikkulotan vuosikerta v:ksi 1940.

TULITIKKUTEHTÄVÄ

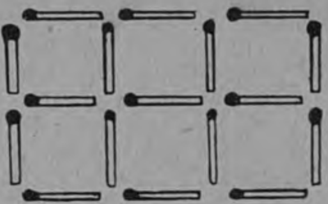

Aseta 17 tulitikkua kuvan osoittamalla tavalla 6:ksi neliöksi. Poista 5 tikkua niin, että jää 3 neliötä. Miten se käy? Ratkaisu seuraavassa numerossa.

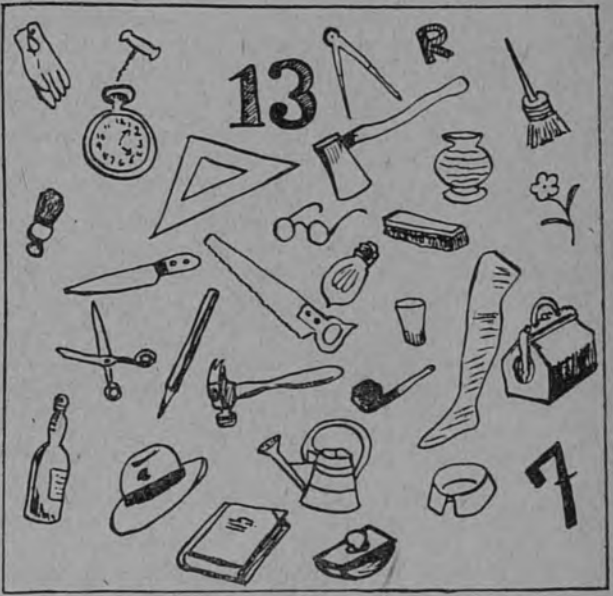

Tässä näet 30 erilaista esinettä. Tarkastele kuvaa 3 min. ajan ja koeta sitten kirjoittaa paperille luettelo esineistä. Jos muistat 25, voit pitää muistiasi oikein hyvänä. Luetteloa ei saa kirjoittaa pitempää aikaa kuin 7 min.

Tämän voit myös järjestää kilpailun muotoon. Katselet kuvaa toveriesi kanssa, ja 3 min. kuluttua jokainen kirjoittaa muistamansa esineet paperille.

Pikkulottakokouksissa on tämä Kim-leikki myös hauska ja helppo järjestää. Keräät pöydälle omia ja tovereittesi tavaroita (kyniä, kumeja, kaulahuiveja, pikku-lottaneula j.n.e.), joita hetken kaikki tarkkailette ja koetatte sitten kirjoittaa niistä luettelon.

Tänä vuonna ajattelemme joululahjojakin valmistaessamme reserviläisiä

Esitämme tässä 2 ohjetta kaulaliinaan, joka käytännöllisyytensä vuoksi on päässyt suosioon, sitä kun voi samalla kertaa käyttää suojaamaan sekä kaulaa että päätä kypärän ja lakin alla.

I. Pehmeästä, melko paksusta villalangasta luodaan 96 silmukkaa. Puikoilla n:o $4\,^1/_2$ neulotaan 2 oikein, 2 nurin, n. 40 cm pituinen suorakulmainen kappale, jonka reunat pituussuuntaan ommellaan yhteen. Noin 7 cm ennen kuin kaulaliina on valmis, lisätään joka toiseen nurjaan raitaan 1 silmukka. Tämä osa kaulaliinasta asetetaan alaspäin. Sekä luominen että päättäminen on tehtävä löysästi, jotta kaulaliinan ympärysmitta venytettynä olisi n. 80 cm.

II. Luodaan n. 85—90 silmukkaa (puikkojen numero $3\,^1/_2$), neulotaan 1 silmukka oikein ja 1 s. nurin 35—40 sm. pitkä suorakaide, jonka reunat sitten ommellaan yhteen. Lankaa, jonka tulee olla pehmeätä ja paksua, menee n. $1\,^1/_2$ vyyhtiä. Kudonta ei saa olla kireätä, jotta kudos pääsisi venymään.

Käytettäessä vedetään tämä »jättiläissukanvarsi» pään ylitse, jolloin sen voi jättää peittämään korvia vetämällä kudoksen toisen reunan leuan alle tahi kiertää sen kaksinkertaiseksi huiviksi kaulalle tahi vetää yksinkertaisena peittämään myös hartioita.

Kaulaliina n:o II voidaan myös virkata.

Alussa virkataan n. 56—60 (30—40 sm.) ketjusilmukkaa. Työtä jatketaan virkkaamalla löysästi kiinteitä silmukoita ottaen edellisen rivin silmukoiden takaosa neulalle n. 72 riviä. Työn pituus on tällöin n. 30 cm, venytettynä n. 65 sm. Lopuksi kappale ommellaan tai virkataan yhteen rivien suuntaan.

Kaulaliina päätä lämmittämässä.

Neulottu kaulaliina valmiina.

Tiedätkö, että joulutontun voi valmistaa näin helposti?

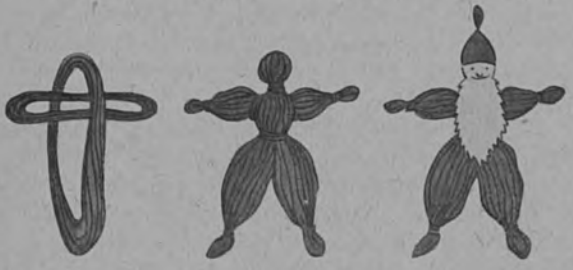

»Tehden työt leviävät, tekemättä soukistuvat».

Sotapojan sokeripussi

Valmistetaan n. 15 sokeripalaa varten lysteristä, taskukankaasta tms. ja on valmiina n. 8×10 cm. Pussi tehdään siis n. 12×17 cm suorasta palasta. Valmiin pussin yläpäästä taitetaan sisäänpäin n. 1 cm. palle, johon ulkopuolelle kahteen paikkaan vastakkaisille puolille ommellaan napinläpipistoin reunustettu aukko. Näin valmistettuun kujaan pujotetaan nyöri kahteen kertaan. Vetonauhaan solmitaan kummankin aukon kohdalle pieni silmukka, jotta nauha on aina käsillä ja pussi helposti suljettavissa.

Pikkulottien oma lehti

PIKKULOTTA

TOIMITUKSEN OSOITE: Helsinki, Laivanvarustajankatu 6. Puh. 20 131.

PIKKULOTTA-lehden toimitus: Fanni Luukkonen (päätoimittaja), Saara Forsius (toimitussihteeri).

Toimitus kiittää lämpimästi kaikkia lottia, pikkulottia ja heidän ystäviään, jotka tavalla tai toisella ovat kuluneen vuoden aikana avustaneet Pikkulotta-lehteä.

Vuonna 1940, ilmestyy lehdestämme kuten ennenkin **8 kuvitettua 16-sivuista numeroa.** Lehden hinta on myöskin sama kuin ennen nim. **8 mk koko vuosikerta ja 5 mk puolivuosikerta.** **Pikkulotta-lehtikin tahtoo palvella isänmaata viemällä joka kotiin tietoa isänmaasta.** Toivomme, että te jokainen erikseen ja kaikki yhteisesti edelleenkin autatte lehteämme tässä tehtävässä. Ensimmäiseksi voitte auttaa tilausten hankkimisessa. Tällä sivulla on tilauslista. Kerätkää siihen tilauksia ja antakaa lista tilausmaksuineen johtajallenne, joka kirjoittaa ne omaan listaansa ja lähettää rahoineen Helsinkiin. Jos olet hankkinut *vähintäin 5 koko vuosikerran tilausta*, lähettää johtajasi tilauslistansa mukana Helsinkiin tämän sivun alalaidassa olevan todistuksen, jotta voit osallistua hankintakilpailuun.

Samalla julistamme **2 hankintakilpailua:**

I. Kaikkien niiden **tyttöosastojen kesken,** jotka ovat lähettäneet **ennen ensi tammikuun 20 päivää vähintäin 10 koko vuosikerran tilausta tilausmaksuineen** arvotaan **8 palkintoa:** 2 kpl Valkoista kirjaa, 2 marssikompassia ja 4 silkkistä pikkulotta-lippua tankoineen.

II. Kaikkien niiden **pikkulottien kesken,** jotka ovat hankkineet **vähintäin 5 koko vuosikerran tilausta,** arvotaan 10 palkintoa. Ne ovat: 2 kompassia, 4 silkkistä kaulahuivia, 2 kirjaa (Pikkulottien lausuntaohjelmistoa), 2 kirjaa (Pikkulottien Kultaiset sanat) ja 2 vuosikertaa Pikkulotta-lehteä.

Kaikille pikkulotille rakkaat terveiset. **PIKKULOTAN TOIMITUS.**

TILAUSLISTA

Tilausten kerääjä: Pikkulotta ....

	Nimi	Osoite	1/1 vsk.	1/2 vsk.	mk
1					
2					
3					
4					
5					
		Yhteensä			

Pikkulotta .... on hankkinut .... kpl Pikkulotta-lehden v:n 1940 koko vuosikerran tilausta.

...., .../...... 19.....

Todistaa: ....
tyttöosastonjohtaja

Paik.osasto ....

Pikkulotan osoite ....

TÄHTISATU. Jatk. siv. 4.

— Katsos me täällä osaamme kaikkien maiden ja tähtien laulut ja meillä käy niin harvoin vieraita, että silloin kun sellainen tapaus sattuu, kuuluu asiaan, että täällä myöskin esitetään sen maan laulu, jonka jäsen kulloinkin on vieraanamme.

Paljon ennättivät he kierrellä Marsin kultaisilla teillä. Pikku-Johannes sai nähdä suorastaan satumaisen kauniita puistoja ja puutarhoja ja kauniita koteja joissa tämän onnellisen tähden asukkaat elivät.

Matkan päätyttyä hänet vietiin vielä kuninkaalliseen linnaan, jossa itse vanha Kuningas otti hänet vastaan, puhuteltavakseen.

Pikku-Johannes kumarsi syvään, niinkuin oli satukirjoista nähnyt kuninkaille kumarrettavan. Se miellytti Kuningasta ja hän lupasikin itse lähteä saattamaan Pikku-Johanneksen Maahan.

Lähtiessä Marsista, antoi hän Pikku-Johannekselle kultaisen omenan, sanoen, ota tämä kultainen omena, se tuottaa sinulle onnea.

Äiti ja isä palasivat askareiltaan ja huomasivat Pikku-Johanneksen nukkuvan ikkunan ääressä. Mutta mitä ihmettä, hänellähän oli kultainen omena kädessään.

Sain sen Marsin kuninkaalta, sanoi Pikku-Johannes.

Sitten hän kertoi äidille ja isälle koko seikkailunsa.

— Mutta merkillistä se vaan on, sanoi äiti.

Omena, jonka Pikku-Johannes sai kuninkaalliselta ystävältään, tuottikin sitten onnea tällä köyhälle perheelle. Ei kulunut kauan kun he olivat seudun rikkaimpia ihmisiä. Mutta onnestaan ja rikkaudestaan he eivät nauttineet itsekkäästi yksin, vaan jakoivat sitä kaikille köyhille ja kovaosaisille. Koskaan heidän aikanaan ei rikkaus heiltä loppunut, mutta he olivatkin oppineet, että elämässä on aina rakastettava lähimmäistään niinkuin itseään.

Padasjoen pikkulotat kuljettamassa leipäsäkkejä. Kuva liittyy alla olevaan runoon. Saimme näistä reippaista tytöistä muitakin kuvia, mutta ne olivat, ikävä kyllä, liian hämäriä painettaviksi.

Pikkulottain touhuja.

»Olis meilläkin halu toimia,
niin paljon kuin vaan on voimia,
mutt' ohjaamaan kerkiikö kukaan
kuinka me oikein tultais mukaan»?

Näin lähetystö tyttösten haastoi
ja hetkeks miettimään johtajan saattoi,
joll' oli touhunsa myöhään yöhön,
mutt' ohjata tytötkin ois tahtonut työhön.

Jo keinon johtaja keksi nyt
joka ennenkin joskus on tepsinyt:
»on oma johtokunta nyt teillä,
työnjako ja valvonta olkoot heillä».

»nuo kolme suurinta oikealla
jakakoot tehtävät kaikkialla,
niin että tarkoin se täytetään,
mi toimeksi tytöille jätetään.»

Nää tytöt viestiä vievät aina.
Ei kirje kyllä paljon paina,
mutta muuten on tehtävä ylen tärkee
se vaatii tytöiltä oikein järkee.

»Me vakaana leipiä vartioimme
sen kunnolla kyllä tehdä voimme,
siks kun nuo toiset taas vievät niitä.
Ei pelkoa etteikö töitä riitä!

Hagar Saraste

SISÄLLYS: *Fanni Luukkonen:* Joulutervehdys, *Auk. Oravala:* Jouluilomme, Kirje isälle reserviin, *Erkki Vuorela:* Tähtisatu, *Ester Ahokainen:* Marjan salaisuus ja Joululeikki, *Lotta Reppulainen* ja *Aune Konttinen:* Kuvakirja Nöpö Tonttusen joulusta, *Sylvi Saarelainen:* Joko voitat tai et, uskalla kuitenkin, *I-a H:nen:* Kirje Kainuusta, *Pikkulotta:* Pikkulotalle, *Kosken H. l. pikkulotta:* Eräs marraskuun ompeluilta, *Kainuun täti:* Aune Orvokista, Aunen äidin kirje, *Kaija Kuistila:* Terveisiä Hämeenlinnasta, *Mai Seppälä:* Mirja lapsenhoitajana, *Elli täti:* Hyvät pikkulotat, Postipalsta, Kilpatehtävä, Askartelua, Joululahjakäsitöitä, Hankintakilpailusta ja tilauslista, Pikkulottain touhuja.

PIKKULOTTA. Julkaisija Lotta-Svärd yhdistyksen Keskusjohtokunta.

Toimituksen ja konttorin osoite: *Helsinki, Laivanvarustajankatu 6.* Puh. 20 131. Avoinna klo 10—13.

Toimitus: Fanni Luukkonen (päätoimittaja), Saara Forsius (toimitussiht.). Lehden avustajia: Ingrid Gripenberg, Iida Heikkinen, Elsa Kaarela, Viola Kuistio, Anna Puranen, Hagar Sarasto, Ester Savolainen, Kerttu Stenberg, Helmi Toiviainen.

V. 1940 ilmestyy 8 numeroa. Tilausmaksut: 1 vsk. 8 mk, ½ vsk. 5 mk.

TILGMANNIN KIRJAPAINO. HELSINKI 1939